

ла има шосета, желѣзници, телеграфи, па даже и *телефони*. Търговцитѣ въ тия държави харчатъ стокитѣ си не само въ своитѣ страни. Тѣ ги товарятъ на параходи и желѣзници, та ги разнасятъ по цѣлия свѣтъ. За това тамъ се срѣщатъ милионери търговци.

Занаятчиитѣ сѣщо не употрѣбаватъ старитѣ сѣчива. Всичко работятъ въ *фабрикитѣ* на машини, или пъкъ съ много хубави сѣчива. Ето защо продаватъ и по ефтино стоката си. Почти всички майстори и работници сѣ се учили въ занаятчийски училища. За всѣки занаятъ си има и отдѣлно училище.

Чиновницитѣ тамъ се назначаватъ, като издържатъ изпитъ за такива. Назначатъ ли ги веднажъ, много рѣдко ги мѣстятъ или уволняватъ.

Най-послѣ работницитѣ тамъ сѣ много повече, отъ колкото у насъ. Ала тамъ работницитѣ живѣятъ много по-добрѣ отъ нашитѣ господари — земледѣлци, че и граждани—занаятчий. Тѣ знаятъ точно колко часа трѣбва да работятъ на день. Хранятъ се въ свои, добрѣ наредени, гостилници. Иматъ опрѣдѣлени мѣста, кждѣто се събиратъ да четатъ и прѣкарватъ свободно то си врѣме.

Всички работници, отъ разнитѣ занаяти, си иматъ свои *дружества*. Ако нѣкой работникъ бжде поврѣденъ въ фабриката или умрѣ, другитѣ работници се грижатъ за цѣлото му сѣмейство.

Както виждате, въ по напрѣдналитѣ държави хората изкарватъ своята прѣхрана по лесно. Всѣки ще попита: защо тѣй? Защото тамъ